

ÜZENET

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXV. évfolyam 13. szám. 2014. július 1.

Ára 0,80 lej

Legyenek láthatóvá tetteid!

2014 – Világtalálkozó rendhagyó módon

Az idei világtalálkozó rendhagyó módon nem egynapos vagy egyhetes, hanem fél évig tartó rendezvénysorozatok összessége. Május elsején a felvidéki Czeglédi Péter Napokkal indult a Magyar Reformátusok Hetedik Világtalálkozója. Ezt követte Művészeti fesztivál Biharkeresztesen, Kálvin-konferencia Bácskossuthfalván (Délvidék), május 24-én Egység Fesztivál Debrecenben, és természetesen számos más program a Kárpát-medence több pontján. A világtalálkozó jelmondata: „Legyenek láthatóvá tetteid!” (Zsolt 90,16)

A szervezők célja, hogy segítsék a Kárpát-medencében élő reformátusok közötti kapcsolatok elmélyülését és gazdagodását, ezért is döntöttek úgy, hogy az előző világtalálkozóhoz hasonlóan nem egy néhány napos programot szerveznek, hanem májustól novemberig különböző találkozási lehetőségeket a Kárpát-medence számos pontján.

A 2009-ben alakult, idén öt éves egységes Magyar Református Egyházat május 24-én egész napos fesztivállal ünnepeltük Debrecenben. A világtalálkozó másik kiemelt helyszíne Sepsiszentgyörgy, ahol a Kálvin Emlékévek ünnepélyes lezárására kerül sor.

A háromszéki városban július 10-én felavatják a nagy reformátor – Erdélyben eddig egyetlen – egész alakos szobrát. Ezen a napon a háromszéki város főterén és a Kálvin téren egésznapos programot szerveznek, amelyre egyházkerületünk összes tagját hívjuk és várjuk. Az ünnepség szabadtéri úrvacsorás istentisztelettel ér véget. Ezt megelőzően, július 8-án Kovásznán kerül sor az Erdélyi Református Egyházkerület ünnepi közgyűlésére, melynek keretében tizenegy lelkipásztort szentelnek fel. A Kerületi Közgyűlés másnap, július 9-én a sepsiszentgyörgyi Református Székely Mikó Kollégium dísztermében folytatódik.

A négynapos rendezvénysorozat július 11-én ér véget, amikor az egységes Magyar Református Egyház Generális Konventjének ple-

náris ülésére kerül sor a Kárpát-medencei püspökök és főgondnokok, valamint a 64 egyházmege elnökségének részvételével.

A földi sikerek Isten kegyelmi ajándékai

Templomfelújítás Galambodon

Galambodnak a reformáció óta 38 lelkipásztora volt, Isten Igéjének a hirdetése soha nem szűnt meg. A kis település gyülekezete kétszeres ünnepet ült június elsején: templomának felújítása mellett a temető kertjének bejáratánál székely kaput lepleztek le, amelyet Kató Béla püspök áldott meg.

„Mindegyik szóból az Isten előtti őszinte öröm és ujjongás árad felénk. Isten ezt a gyülekezetet évszázadokon keresztül megtartotta, és megújította. Akik a gyülekezetben vannak, nem felejtették el a hálaáldozatot, az adakozást: ennek a termése az, hogy a templom megújult. A zsoltáros nemcsak ünnepre gondol, amikor az örömről beszél, hanem minden nap örömet kell találni. A mindennapi dolgokban látni kell, hogy Isten mindent azért adott, hogy örömet leljünk benne. Látnunk kell a Mindenható áldását, amiben az embert akarja részeltetni. Hiába van kint az emberben, a dolgok nem e szerint dőlnek el az életünkben, a földi sikereket illetően sem a kint az emberben. Ezek mind Isten kegyelmi ajándékai. Az Ő kegyelme előre döntött már, ez pedig az üdvösség, amely a földi élet áldásaiban is láthatóvá válik. Akinek van üdvbizonyossága, az minden földi eredményért hálát tud adni” – mondta a püspök a Zsolt 100 alapján.

Az igehirdető szerint a kegyelem nem a törtetőké és az akarnokoké. Ahol nincs jelen az isteni kegyelem, ott minden szorgalmas akarat legfeljebb mulandó kincset eredményezhet. Isten a maiakat is beleteremtette egy közösségbe, egy családba, és mi ebben a közösségben élve tudjuk meghatározni magunkat, ez pedig örök hálára kötelez, hogy Isten nem légtüres térbe, hanem egy konkrét helyre helyezte el ezt a népet.

(Folytatása a 6. oldalon)

Európai nemzet vagy nemzetek Európája?

– Olyan érzésem van, hogy itt készakarva rombolják az oktatást – nyilatkozta nemrég egy magyarországi lapnak az angol tanügyi rendszert bírálva egy volt kick-box világbajnok. A szóban forgó személy rég abbahagyta a sportolást, tanári diplomát szerzett, és családjával Angliában telepedett le, ahol oktatóként dol-

gozik. – Olyan képtelen dolgokat művelnek itt, amivel a fiatalok csak butulni fognak, helyenként pedig agresszívok válnak – tette hozzá az illető.

Nem mondhatunk mást a romániai helyzetről sem, ahol az oktatók szinte éhbéért dolgoznak, holott a tanári pálya az egyik legne-

mesebb hivatásnak kellene lennie. Emlékeztet mindez Csúrka István íróra, aki már évekkor elzárta kijelentette: nemcsak Magyarországon, hanem egész Európában a számítógépet jól kezelő, idegen nyelveket beszélő, de gondolkodni nem tudó, kultúrával nem rendelkező fiatalokra van szükség, akik teljesen egyformák.

(Folytatása a 3. oldalon)

Barangolások bibliai tájakon

A Jordán folyó

A folyó először a Jákób történetében bukkan fel. Jákób visszatér nagybátyjától a szülőföldjére. Ott áll a botjával a Jordán partján. A túlsó részen van az ő múltja, húsz évvel ezelőtt elindult onnan, mert menekülnie kellett Ézsau elől. Akkor szegény és földönfutó volt, most pedig gazdag. Nézi a túlsó partot, és felteszi magának a kérdést: mi lesz velem, lesz-e egyáltalán jövőm?

Jákób itt annak az embernek a jelképe, aki határkőnél áll, és fél a jövőtől. Hallja, hogy testvére nagy sereggel közeledik felé. Ezért imádkozni kezd. Kéri atyái Istenét, hogy segítse meg a nehéz pillanatban. Felemeli tekintetét Isten hűségére és szeretetére. Tudja, sok rosszat tett, de azt is, hogy Isten ennek ellenére meg tudja őt áldani. Életünk határhelyzeteiben mi is ezt tehetjük. Amikor mi sem látjuk az utat, kérdezzük: hogyan tovább? Ilyenkor leborulhatunk Isten előtt, kiönthetjük szívünket és hishetjük, hogy Jézusért kegyelmes lesz hozzánk, s megmutatja a megoldást.

*

Izráel népe a negyven évi pusztai vándorlás után megérkezett az ígéret földjére. Vége lett a hosszú útnak, és újra ott álltak a Jordán folyó partján, mint Jákób hajdanán. De hogyan fognak átkelni, mert egyetlen híd sincs a folyón? Nem tudták, de az Úr igen. Elöl mentek a pa-

pok, a frigláda a vállukon nyugodott. Amikor pedig beléptek a folyóba, csoda történt: a víz folyása megállt, és száraz lábbal kelhettek át. Így készítette az Úr utat az Ő népének.

A szövetség ládája Izráel számára Isten jelenlétét és hűségét jelképezte. Ahányszor arra néztek, mindig eszükbe jutott: az Úr közöttünk van, számíthatunk az Ő segítségére. E láda Jézus Krisztus előképe, akinek egyik neve Immánuel, velünk az Isten. Egyszer majd ott állunk mi is életünk végén a halál örvénylő árja előtt, és felteszük a kérdést: hogyan jutunk át a túlsó partra, hogyan mehetünk be Isten országába? A válasz: egyedül Jézus érdemében bízva.

*

E folyó ott van az Illés–Elizeus történetében is. Illés háromszor is elmondja Elizeusnak, hogy ő már nem fog tovább élni, de ő ezt nem akarja tudomásul venni. Ez érthető is, mert nem tudja elképzelni nélküle az életét. Mi lesz most? Elnémul az Úr szava, nem lesz többé prófécia? Nem! Hiszen Elizeus megkapja Illés palástját, s ezzel a küldetést, hogy neki kell ezután azt a munkát elvégeznie, amit Illés végzett. Megrázó az, amikor számunkra is fontos személy távozik el az élők sorából. Ilyenkor ne csüggedjünk el, mert Isten munkája folytatódik, neki minden nemzedékben van eszköze, s így az idők végezetéig lesz ígéhirdetés.

Naamán, a bélpoklossá lett hadvezér azt a parancsot kapta Elizeustól, hogy ha meg akar gyógyulni, hétszer fürödjön meg a Jordánban. Ez számára túl egyszerűnek és megalázónak

be. *A névnapokat és születésnapokat is közösen ünnepelték.*

Egy nap a Sátán nagy örömeire, Kovácsék és Szabóék összevesztek. Nem volt ugyan kölcsönös hajtépés az asszonyok között, a férfiak sem mentek öltre, de attól a naptól kezdve már nem jártak át többé egymáshoz. Ha meglátták egymást a járdán, átmentek az út túlsó oldalára.

A történelemben volt már számtalan példa, hogy jó barátságok megszűntek. Kovácsék és Szabóék sem voltak kivételek. A veszekedés okáról nem beszéltek, titokban tartották. Szomorú valóság viszont, hogy időközben megöregedtek, gyermekeik a nagyvilágban szanaszét élnek. Magányosságukban gyakran kérdezzük: Istenem, mi lesz velünk?

Bányai László

túnt. De szolgálai szavára legyőzte előítéleteit, s végül engedelmeskedett Isten Igéjének: meggyógyult a bélpoklosságból, de a hitetlenségéből is. Más emberré vált. Isten engedelmességet kér és vár tőlünk is. Gondoljuk meg azt is, hogy Jézus értünk a keresztfán való haláláig volt engedelmes. Az engedelmességben mi is gyógyulást találhatunk.

*

Jézus és Keresztelő János
(Pietro Perugino itáliai festő alkotása a 16. századból)

ban. A kérdés csak az: mit jelent ez ma nekünk? Jelent-e egyáltalán valamit? Kötelez-e a mi keresztségünk arra, hogy megtagadva a bűnt, szent és Istennek tetsző életben járjunk. Ideje tudatosítanunk a keresztségünk jelentőségét, s hogy annak gyümölcsei legyenek az életünkben.

A legkülönlegesebb pillanat a folyó életében az volt, amikor a megkeresztelkedők között, a hosszú sorban feltűnt Jézus is. Beállt azok közé, akik bűnökkel terheltlen, vádoló lelkiismerettel készültek a keresztségre. Jézus is meg akart keresztelkedni, pedig neki arra semmi szüksége nem volt, mert Ő nem bűnös. Hiába szabadkozott János, Jézus szent erőszakossággal kérte a keresztség kiszolgáltatását. Ez a keresztség Isten akarata volt, aki Fiát azért küldte, hogy magára vegye a világ bűneit. Pál apostol így vall arról: aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Őbenne.

Jordán számunkra áldott hely, mert ott Jézus egyé lesz a bűnös emberrel. De nem azért, hogy bűnössé legyen, hanem azért, hogy a bűnös tisztává váljék. Így már atyái szíve nemcsak Benne, hanem bennünk is tud gyönyörködni.

Olvasandó igék: 1Móz 32,10; Józ 3,14; 2Kir 2,6, 5,10, 6,4; Mt 3, 6,12; 2Kor 5,21.

Lőrincz István

Istenem, mi lesz velünk?

Kovácsék és Szabóék példásan jó szomszédok voltak több mint harminc éven át. Korábban nem ismerték egymást, de azt követően, hogy szomszédok lettek, hamar összebarátkoztak. Amikor Kovácsné a kórházban szült, Szabóné rendszeresen ebédre meleg ételt vitt át, hogy a férj ne szűkölködjék. Amikor Szabónét vesekővel műtötték a kórházban, Kovácsné viszonzta a szívességet. Vasárnaponként együtt jártak istentiszteletre a közeli templomba. A világ legteremtészetesebb dolga volt, hogy ha Kovácsné elfelejtett ecetet vagy más élelmiszert venni, akkor a szomszédától kért kölcsön. Ha Szabónénak fájt a foga, és nem volt otthon fájdalomcsillapítója, a szomszédba csemetett

Európai nemzet vagy nemzetek Európája?

(Folytatás az 1. oldalról)

Farmerben járnak, kólát isznak, és gépiesen teszik azt, amit nekik megparancsolnak.

Errefelé halad a világ. Vagy legalábbis Európa. Azaz ezt szeretnék elérni. Hogy az Unióban lehetőleg minden, még a méhkaptárak is egyformák legyenek, ugyanúgy, ahogy a gyümölcsök és zöldségek színe, nagysága és aromája is. Hogy aztán a központból mindent és mindenkit lehessen irányítani. Diktálni, vagy éppen fenyegetni, rendre utasítani.

Úgy érzem, erről (is) szól az Unió, s erről szólt az EU-s választás is. Amikor igyekeztek mindenkit megszólítani: menjen el szavazni! Nálunk az egyházak is kénytelen-kelletlen beálltak a sorba, hogy szavazzunk a néppárti frakciót alkotó pártokra, holott tudták: az úgynevezett kereszténydemokraták nagy része is megszavazta azt a Lunacek-jelentést (is), amely az LMBT-személyeknek (leszbikusok, melegek, biszexuálisak, transzszexuálisak) kiváltságokat biztosított. Talán ennek is lett velejárója (következménye?) a dalfesztivál keresztényeket mélyen megdöbbentő eredménye.

Amikor a legutóbbi EU-választásokról beszélünk, két dolgot mindenképp meg kell említenünk. Az egyik a részvétel aránya. Nyugaton

40 százalék fölött volt, köszönhetően annak is, hogy néhány országban (köztük Belgiumban is) kötelező a részvétel. Kelet-Európában viszont már 30 százalék alatt. Vélhetően azért, mert az embereket kevésbé érdekli a nagy európai öszeborulás. No meg azért is, mert a nagy pénzeket úgysem nekünk osztják, és olcsó munkaerőként minket inkább kihasználnak. Feltehetjük a kérdést, hogy – bár jogilag nem férhet hozzá kétség, de – mennyire legitim az európai kormány, amelyre az európai lakosság nagy része nem szavazott?

A másik észrevétel viszont ennél sokkal figyelemreméltóbb: a májusi választáson előretörték az EU-ellenes és az euroszeptikus pártok. Olyannyira, hogy egyes országokban a többi pártot maguk mögé utasították (Nagy-Britannia, Franciaország, Dánia és Görögország). Más országban is jól szerepeltek: második vagy harmadik helyen végeztek. Az összes képviselőnek nagyjából negyede tartozik EU-szeptikus párthoz, s bár ez még nem jelent sokat, egy dolgot biztosan előrevetít: valami új dolog van születendőben. Az emberek kezdik megenni az uniformizmust, az elrontott bevándorlási politikát, s az európai nemzet fogalmát. Ezt lehet észrevenni régóta: a régi Jugoszlávia és Csehszlovákia felbomlása után Koszovó különválása, a baszkok és katalánok függetlenedési mozgalma, a venetói (Olaszország) tartomány polgárainak akaratja (interneten megszavazták a Rómától való különválást), valamint a skóciai népszavazás

az ország függetlenedése érdekében, amelyre idén szeptemberben kerül sor. Vagyis az európai nemzet helyett több helyen inkább a nemzetek Európája felé orientálódnak. Ha viszont a vezetés a jelenlegi trendek, a keresztyén értékrend megtagadása mellett teszi le a voksát – márpedig nem látszik, hogy merőben változna a helyzet –, akkor azzal számolhat, hogy öt év múlva vagy a nem is annyira távoli jövőben alapjaiban renghet meg a brüsszeli, több sebből is vérző, omladozó építményt.

Somogyi Botond

Az első európai parlamenti választást 1979-ben tartották, akkor a 9 tagállamból a szavazásra jogosult polgárok 61,99 százaléka nyilvánította ki véleményét. Ez az arány azóta folyamatosan csökken, ahogy egyre bővül az európai országok szövetsége. 1984-ben, a 10 tagországban 58,98 százalék szavazott, 1989-ben, 12 tagállammal 58,41 százalékos volt a részvételi arány, 1994-ben a további bővítés előtt 56,67 százalék, majd 1999-ben, három újabb taggal a fedélzetten 49,51 százalék ment el szavazni. 2004-ben, a 25 tagra duzzadt Európai Unióban az emberek 45,47 százaléka voksolt, majd a legutóbbi lehetőségnél, 2009-ben a 27 tagú EU-ban tovább romlott az arány, csak 43 százalék nyilvánította ki, kit szeretne az EP-ben látni.

Vízió Európáról

A versenyt az osztrák (...) Conchita Wurst nyerte, aki később azt mondta, győzelme megmutatta, hogy Európa hisz a toleranciában. (...) „Ezt az éjszakát azoknak ajánlom, akik hisznek a békében és a szabadságban. Mi egy közösség vagyunk és nem lehet minket megállítani!” – mondta.

Ma valóban létezik egy európai értékközösség, amely talán abban ragadható meg, hogy az egyéni és közösségi másságok kölcsönös elfogadása az általános, hétköznapi gondolkodás és magatartás része. Keresztyén vagyok, a szomszédom meg ateista, de ettől még nem akarjuk egymást máglyára küldeni. Vélemények vannak és igazságok vannak, hitek vannak és magatartásformák vannak, s nem hinném, hogy ezek közül bármelyik is vissza akarná hozni a hitviták korszakát olyan módon, hogy önmagát erőszakosan az igazság egyedüli letéteményeseként egyetemes normaként fogadtassa el. Márpedig az Eurovíziós Dalfesztivál – akár tudatosan, akár nem – valami ilyesmire tett kísérletet. Nem az a baj, hogy szembement a „hagyományos” értékrenddel, hanem az, hogy a nyilvánosság normaadó szerepét felhasználva épp a kulturális sokszínűséget sértette meg. Egy másságot – a műsor műfajától egyébként teljesen idegen módon – demonstratív eszközökkel a többi másság fölé emelt.

Nekem egyébként semmi bajom Conchita Wursttal, vagy az LMBT csoporthoz tartozó emberekkel. Nyilván nem értek velük egyet, meg-

van a magam keresztyén álláspontja erről, csak úgy, mint férfi és nő viszonyáról, a házasságról, a családról, s azt feltételezem, hogy ez a hagyományosan konzervatív-keresztyén álláspont legitim módon belefér a mai európai kulturális sokféleségbe, a kölcsönös tiszteleten és tolerancián alapuló másságok világába. A másság ugyanis viszonyos, s azt gondolom, hogy minden világnézeti, kulturális, vallási csoportnak joga van ahhoz, hogy önmagát a másikhoz képest másnak tartsa, s ekként az önmagával, mint másokhoz képest mással szembeni tiszteletet megkövetelje. Ez a műsor nem tisztelte az én másságomat. Sőt, a hozzá kapcsolódó internetes népművészet némely alkotása a szabadság nevében egészen durva módon gázolt bele a másságomba.

De hát azt már mi, keresztyének, mint mások, megszokhattuk, hogy itt, Európában a szabadság szimbolikus megjelenítésének egyik bevett, engedett és soha nem szankcionált eszköze a keresztyénség provokációja. Mondhatnám, az egyéni szabadság kitüntetett fokmérője és igazolója.

Az alapprobléma mégsem az, hogy a műsor által prezentált világgép szembemegy más hitekkel (nem feltétlenül csak a hagyományos keresztyénséggel), hanem az, hogy mindezt valami egészen sajátos és korlátolt logika mentén az általa vizionált szabad és toleráns Európa nevében teszi. Értelmezési monopóliumot hirdet az európai egyenlőségről, szabadságról és toleranciáról, s ráadásul úgy, hogy egy szó-

rakoztató produkció mögé bújva nem vállalja önmaga direkt ideologikus természetét.

Ebben a műsorban valami egészen különleges dolog történt a nyilvánosság erejénél fogva. Lehet ugyan azt mondani, hogy ez a dalfesztivál egy szimpla és ártatlan szórakoztató műsor, ám miután milliók nézik, mégiscsak alkalmas arra, hogy a semleges szórakoztatáson túl súlyos ideológiai tartalmak hordozójává váljék.

Ez a műsor állítólag előadóművészek versenye, s ekként a szereplők szexuális orientációja a magánéletnek a néző számára érdektelen szférájába kellene tartoznia. Az történt itt, hogy a műsor egy pillanat alatt funkcionálisan átalakult, túllépett önmaga műfaji keretein, s mintegy fordított kulturális rasszizmusként egy karakteres emberképen alapuló másságot akarva-akaratlanul a többi fölé emelt, s normává tett. Ugyanis mi köze a nézőnek bármelyik versenyző szexuális identitásához vagy a nemi szerepekről alkotott véleményéhez? Semmi. Ezzel nyilvánvalóan érzékenységeket sértett, s durva módon belegázolt éppen abba az európai értékközösségbe, amelyért állítólag harcol.

A provokáció abban állt, hogy az ártatlan és felkészületlen néző egy pillanat alatt egy hitvita kellős közepén találta magát, s kénytelen volt szembesülni azzal a ténnyel, hogy itt már messze nem egy dalról és egy énekesről van szó, hanem az európai emberképre vonatkozó világnézeti tartalmak egyikének meglehetősen

Köntös László

(Folytatása a 6. oldalon)

Presbiterképzés sikeres vállalkozókkal

A Kolozsvári Egyházmegye május utolsó napján Magyarfenesen tartotta a dél-nyugati régió hét egyházközségének presbiteri találkozóját. A több mint ötven küldött a felsővárosi, monostori, törökvgási, szászfenesi, magyarfenesi, tordaszentlászlói és magyarlétai gyülekezetekből érkezett a kalotaszegi községbe.

A konferenciát nyitó istentiszteleten **Bibza Gábor** esperes hirdette az Igét, és hangsúlyozta a felnőtt, önálló egyháztagok fontosságát, akik képesek Isten önkéntes szolgálatára. A helybeliek nevében **Lengyel István** lelképásztor köszöntötte a vendégeket, majd **Flóriska István**, a Presbiteri Szövetség megyei elnöke vette át a szót.

A találkozó témája a PSZ idei központi gondolata, a missziói parancs volt: „...tegyetek tanítványokká minden népeket”. A szervezők ezúttal Kolozs megye egyik sikeres vállalkozóját, **Székelyné Nagy Zsuzsannát** kérték fel előadás tartására, amelynek a *Családi vállalkozások és fordulópontjai Erdélyben* címet adta. Első hallásra többek szemében bújkált a kérdés: az előadás miként kapcsolódik a központi témához, s a presbiterneveléshez?

A szervezők arra gondoltak, amit a két világháború között Makkai Sándor több presbiteri konferencián is hangsúlyozott: a jó presbiter becsületes, jó munkájáról is meg lehet ismerni. A Biblia sehol nem választja el az életet szent és profán részre. Ezért munkánk, életvitelünk is beszédes, és jó esetben képes arra, hogy szavak nélkül is tanítványokká tegyen. Az előadó és vállalkozása közismert a térségben. Következetes munkájuk, egyház- és közösségpártoló tevékenységük példaértékű. Az együttlét alkalmával ezért arra is alkalom nyílt, hogy a szakmai siker titkaiba is beavassa a hallgatóságot, és másokat is ösztönözzön a bevált út választására.

A családi vállalkozások fontossága

Az előadás meggyőzte a hallgatóságot: a presbiterek, hívő emberek életvitelének kulcsfontosságú a családi vállalkozásokban. Az előadó felsorolta e vállalkozások lényeges jellemzőit, fontos biztatást rejtett az a példa, hogy számos világhírű vállalkozás kis családi műhelyből indult. Elgondolkodtató, hogy világszerte a cégek 75-80%-a családi vállalkozás, ugyanakkor Romániában csak minden harmadik vállalkozás jut el a második generációhoz, és 90%-a nem éri meg a harmadik nemzedéket, holott ezeknek épp abban rejlik egyik legnagyobb erőforrása, hogy egyik nemzedék maradéktalanul átadja tudását a következőnek. Ahhoz, hogy ez megtörténhessen, idejében kell gondolkodni az

A családi vállalkozások tartós sikerének egyik biztosítéka, ha a család és a vállalkozás jövőképe azonos. Fontos üzenet, hogy mind a jövő megálmodásába, mind a kivitelezésbe be kell vonni a gyermekeket is.

utódlás kérdésén, először a gyerekek születésére, majd a szülők foglalkozásának továbbvitelére kellene figyelni.

Pezsgő gyülekezeti élet – fellendülő gazdaság

Az előadásból megtudtuk: a családi vállalkozások tartós sikerének egyik biztosítéka, ha a család és a vállalkozás jövőképe azonos. Fontos üzenet, hogy mind a jövő megálmodásába, mind a kivitelezésbe be kell vonni a gyermekeket is. A közös munka persze nem mindig magától értetődő, az előadó személyes élményei közül felidézi, hogy testvérével nem repeszték az örömtől, amikor iskola után szilvát kellett szedniük a szüleikkel, de felnőttként sokat köszönhet a következetes munkára nevelésnek. Az előadó is utalt rá, hogy a jelenben tagadhatatlanul sok az elkeserítő jelenség, az átalakulások zűrzavarában, a családi vállalkozások hagyományának szinte fél évszázados kiesése nyomán sokan elvágynak szülőföldjükről, és valahol idegenben remélnék jobb megélhetést, mégis a hittel teli buzditás áradt szavaiból. Hangsúlyozta: ha emberöltőnyi idő kell hozzá, akkor is hirdetnünk kell, hogy jó helyre születtünk, érdemes küzdeni, mert itt is meg lehet élni, és gyermekeinknek is lesz jövője. A gazdasági szakember összefüggést lát a gazdasági fellendülés és a közösségi élet felpezsdülése, a pozitívan gondolkodó fiatal nemzedék növekedése között.

A Magyar Presbiteri Szövetség küldöttsége nevében a békési egyházmegyei szervezet elnöke, **dr. Tóth János** orvosprofesszor köszöntötte a konferencia résztvevőit. Magyarországon

1926–1950 között a belmissziós szövetségek egyik virágzó szervezeteként működött a presbiteri szövetség, majd a hosszú kényszerszünet után 1990-ben alakult újra. A vetített képes bemutatóból megtudhattuk: 2007 óta a határokon is átnyúlik a presbiterek kapcsolathálója, a Békési Egyházmegye területén élők főként az aradi és kolozsvári presbiterekkel igyekeznek kapcsolatot tartani.

A család éve

Összefüggés van a gazdasági fellendülés és a közösségi élet felpezsdülése, a pozitívan gondolkodó fiatal nemzedék növekedése között.

A találkozó végén Flóriska István ismertette a résztvevőkkel a szövetség elnöksége által megfogalmazott hosszú távú terveket, célkitűzéseket. A konferenciákat, tevékenységeket az idei mottó szellemében igye-

keznek megszervezni, ugyanakkor szem előtt tartják, hogy egyházunk belmissziós szövetségei az idei évet a család évének nyilvánították. A régiós konferenciák mellett szorgalmazzák két-három gyülekezet presbitériumának kötetlen találkozóját, családjaikkal együtt elköltött szerény étkezésekkel egybekötött alkalmakat. A megye területén működő többi belmissziós szervezettel (nőszövetség, ifjúsági szövetség, lelkészértekezlet) közös évi tervet is kidolgoztak. Ennek egyik eredménye volt a pánccései templomkert kitarakítása. Fontos feladatnak tekintik a gyermekek között végzett missziós munkát, hiszen városokban a házasságok 50–70%-a már most is vegyes, ami azt jelzi: ifjainknak egyre kevesebb lehetősége nyílik egymás megismerésére. Miután a társadalmi élet hagyományos alkalmai megszűnni látszanak (fonók, bálok, kalákák, nagy lakodalmak stb.), érdemes olyan új alkalmakat teremteni, ahol református ifjaink egymásra találhatnak. A presbiteri szövetség tervei között szerepel a megye konfirmandusai számára tábor tervezése, valamint szorgalmazzák, hogy két-három gyülekezet ifjai alkalmanként találkozzanak (sportnapok).

Lengyelné dr. Püskös Sarolta

Győzött a szeretet

Hétköznapi ünnepek
a generális vizitációk alkalmával

Három gyülekezetbe látogatott el nemrég a Generális Vizitációs Bizottság. A püspöki vizitáció tulajdonképpen nem is a gyülekezetet látogatja, hanem az esperesi vizitációkat ellenőrzi. A Tordai Egyházmegyében Harasztoson, a Marosi Egyházmegyében Székesen és a hozzátartozó Székelykálon, a Maros-Mezőségi Egyházmegyében pedig Udvarfalván járt a bizottság.

„Olyan ünnep volt ez, ami ritkán adatik meg egy falu, egy gyülekezet életében. Azt, hogy ez tényleg ünnep volt, bizonyította a gyülekezet és az ifjúság, amely a püspök úr szavait akarta hallani. A nőszövetség tagjai is jelen voltak, eljöttek, hogy a püspökkel találkozzanak, elmondják, ami a szívükben van, tanácsot kérjenek” – meséli félig könnyes szemmel **Szántó Katalin**, harasztosi óvónő, aki a gyülekezet nevében köszöntötte a bizottságot. De nem csak az ő szeme volt könnyes, a lelkipásztor hangja a nap folyamán kétszer is elcsuklott. Ünnep egy keddi napon. Olyan ünnep ez, ami nem csak a gyülekezetnek szólt, estére már az egyházmegye lelkipásztorai is ott sorakoztak a templom előtt – palástban. Egész kocsikonvoj sorakozott a templom bejárata előtt. A cél az volt, hogy ők is részeseivé váljanak mindannak, amit a gyülekezet ezen a napon átélt. A cél – és ebben püspök és lelkipásztor is egyetértett –, hogy a gyülekezet átérezze: a vizitációs bizottság velük van egy napon keresztül, és ez ünnep.

Jakab Mihály Gyula lelkipásztor örömmel újságolta: a gyülekezet minden szinten helyállt. „Hálás vagyok Istennek, hogy megadta ezt a napot. Izgalommal vártuk, hiszen a faluban nem emlékezett senki arra, hogy püspök vagy vizitációs bizottság járt volna itt. Szeretnénk még ilyet megtapasztalni, hálás vagyok a gyülekezetnek, hogy kis segítséggel ügyesen megszervezte. Mi Istent szolgáljuk, de a szeretetünk a gyülekezet felé árad, ők ennek az első számú élvezői.”

„A harasztosi gyülekezet a zsúfolásig telt templommal bizonyította: hétköznapi is lehet ünnepet ülni és érezni az együvé tartozást. Biz-

tosítani szeretném a gyülekezeteket, hogy ha mi valahova elmegyünk, akkor szeretnénk éreztetni a gyülekezetekkel, hogy nincsenek egyedül, közösségekben élünk, és ezt a közösséget meg kell őriznünk” – hangsúlyozta a harasztosi látogatás estéjén **Kató Béla** püspök.

A nap végén közös vacsorával ünnepelték meg az együttléteket, egy fáradozással tele napot együtt zártak a gyülekezetben. „Történelmi esemény volt ez a nap számunkra, emberemlékezet óta nem voltunk tanúi ilyen magas rangú kitüntetésnek, hogy egy püspök meglátogassa a falunkat. Sokat tanultunk a prédikációból, és talán mindenkinek megtelt a szeme könnyel, amikor a mi lelkipásztorunk azt mondta: „köszönöm, Istenem, a gyülekezetet” – vonja le a következtetést Szántó Katalin.

Másnap Székesen folytatódott a vizitáció. „Szükség van időnként püspöki vizitációra. Sok biztatást, bizalmat és szeretetet kapunk ilyen alkalommal, másfelől az ilyen kis gyülekezet is megérezheti, hogy az egyházkerület vezetősége is figyel rá, törődik a nehézségeivel, problémáival, igyekszik segítségére lenni” – meséli kicsit fáradtan vacsora után **Bíró László** székesi lelkipásztor.

A bizottsághoz csatlakozott **Lőrincz János** is, aki a Marosi Egyházmegye espereseként az esperesi vizitációkat itt kezdte. „Örülök e

napnak. Izgalom volt bennem, hogy a vizitáció hogyan fogja értékelni a munkánkat. Úgy érzem, jó volt visszajönni e gyülekezetekbe, jó látni, hogy az esperesi vizitáció is tudott mozgatni a dolgokon, haladást tapasztaltunk. Jó volt látni, hogy noha két kis gyülekezetéről van szó, de a lelkesedés nagy, főleg a székelykáli gyülekezetben” – értékelte a nap végén az esperes, aki azt is elmondta, jónak látja, hogy a bizottság a programjába a polgármesterekkel való találkozást is beiktatta. Sötétedés után indultunk haza. A napot **Gyarmathy István** székelykáli főgondnok tömören összegezte: „Ma győzött a szeretet!”

Harmadik nap már a szintén Marosvásárhely közelében lévő Udvarfalvára érkezett a bizottság. Udvarfalva a virágok faluja. A legszebb virág, amit kaptunk a vizitáció alatt, talán Róza néni verscsokra volt, reggel 10-kor ezzel várt bennünket. Azért is csodálatra méltó ez, mert alig tud már járnai, de el nem mulasztotta volna az alkalmat, hogy a bizottságot köszöntse.

Jakab István, a Maros-Mezőségi Egyházmegye lelkipásztorja is felszabadultan járt egyik találkozóról a másikra. „Felemelő alkalom volt ez a nap. Nyilván elsősorban Istennek tartozunk számadással, de jó, ha valaki megvizsgálja a dolgainkat, a hibáinkat kijavítja, tanácsokkal lát el, támogatásáról biztosít” – mondja az esperes, aki egyben azt is elárulta:

„Meglepetések értek, mert kedvességet, jóindulatot és figyelmességet tapasztaltam az egyházkerület részéről. Tanulságos volt a nap, egyben ösztönző erővel hatott ránk, hogy bizonyos dolgokat még jobban is meg lehet szervezni” – összegezte a napot a vacsora után a lelkipásztor.

„Olyan lelkipásztorokkal találkoztunk, akik önmagukra találtak a gyülekezetben. Öröm volt látni a szeretetet, amivel körülvettek. E pulzusokat akartuk lemérni, mint egy vérnyomásmérővel, mert van pulzusa ennek az egyháznak. Az öröm ez a pulzus. Az örvendező ember felpörgött személy, ezt láttuk mind a három helyen. Jó, amikor együtt vannak, együtt örvendeznek, együtt vizitálnak az atyafiak” – vonta le **Szegedi László**, egyházkerületi missziói előadó a következtetést.

A vizitáció alkalmával a bizottság tagjai a fiatalokkal is elbeszélgettek (a szerző felvételei)

KG

A földi sikerek Isten kegyelmi ajándékai

(Folytatás az 1. oldalról)

Az Ige arra is figyelmeztet, hogy adjunk hálát azért, mert jó az Úr. „Az Isten hűségét mindannyian tapasztaljuk. Isten gondoskodása arra int, hogy ne cseréljük fel olyan könnyen az értékeinket. Mindenkor érezni kell, hogy hűségre nemzedékről nemzedékig tart. Isten újból és újból megújította ezt a közösséget, ezért a hűségért, amivel Isten e közösség felé fordul, ma örvendzhetünk. Ha ebben gyökerezik a hitünk, akkor nemcsak ezen a napon fog ez a gyülekezet örvendezni, hanem mindenkor“ – hangsúlyozta Kató Béla.

Jakab István galambodi lelkipásztor a gyülekezet történetét ismertette röviden. A falu temploma a 13. században épült, a 14. században átalakították, majd 1822 és 1830 között átépítették. A jelenlegi felújítást a templom tetőzetének rossz állapota tette szükségessé. A munkálatokhoz több helyről érkezett segítség, a legjelentősebb támogatás **Kelemen Attila** parlamenti képviselőnek köszönhető, aki a román kultuszminisztériumnál járt közbe. A gyülekezet tagjai adományokkal és sok közmunkával járultak hozzá a felújításhoz. A temetőkert bejáratához felállított székely kapu régi álma volt a gyülekezetnek. A székely kapu és a fakerítés **Zólyomi Antal Tóni** gyülekezeti tagnak és családjának az adománya. A kaput **Lőrincz Antal** közsvényesi fafaragómester készítette.

Domahidi Béla egyházmegyei főjegyző, mezőbergenyei lelkipásztor köszöntőjében elmondta: e nap elsősorban Isten kegyelméről, dicsőségéről szól, amely egyre inkább kézzelfoghatóbbá lett a gyülekezet életében, konkrétan a megújult templomban. Ennél fontosabb az, hogy Isten kegyelme napról napra nyilván-

valóvá lesz a gyülekezet életében, amely lelki értelemben az Isten templomává kell váljon. Egy templom akkor szép, akkor hirdeti az Isten dicsőségét, ha élő hitű gyülekezet tölti meg, ha tovább sugárzik a gyülekezet tagjain keresztül Isten Igéje, a Szentlélek általi öröm. „Úgy vigyázzatok egymásra, mintha Erdélynek egyetlen református gyülekezete lennétek. Ha ez így lenne, akkor sem lenne reménytelen a helyzetünk, hiszen vannak gyerekek, fiatalok, templomot javítottok, nem azért, hogy holnap bezárjátok. Mégis azzal az örömmel végeztétek ezt a szolgálatot, hogy ne feledjétek el, hogy vannak más gyülekezetek is, és különösképpen, hogy Isten kegyelme van veletek. Legyetek ennek a hordozói“ – mondta a főjegyző.

A gyülekezetet köszöntötte **Visky Sándor Béla** teológiai tanár, a gyülekezet korábbi lelkipásztora, valamint **Nagy Sándor** mezőfeleli lelkipásztor a szomszéd gyülekezetek nevében. **Csige Sándor Zoltán** csikszeredai konzul jó hírt hozott a gyülekezetnek, amelyről kevesen tudtak. Bejelentette: a gyülekezet által a harangláb felújítására benyújtott pályázat elnyerte a Magyar Külügyminisztérium támogatását, így másfél millió forintnyi összeg áll majd az egyházközség rendelkezésére, hogy elkezdjék a következő munkát.

A gyülekezet ifjainak és a kórus bizonyoságtétele után a templom mellett felállított sátorban szeretetvendégségre került sor.

Kiss Gábor

Vízió Európáról

(Folytatás a 3. oldalról)

egyoldalú, agresszív, demonstratív és fenyegető közléséről az európai nyilvánosság előtt, az európai szabadság és tolerancia nevében.

S hogy ez mennyire tudatos volt, leginkább Conchita Wurst emlékeztetés nyilatkozata árulja el: „Semmi sem állíthat meg bennünket.“ Mi köze ennek a mondatnak egy dalfesztiválhoz? Ez a militáns mondat szembemegy nemcsak egy hagyományos keresztyén-konzervatív nézőponttal, hanem a liberalizmus alapvető elveivel is, hiszen önmagát egyedüli másként tételezve más másságokra hat fenyegetőleg, s más másságok érzékenységét hagyja figyelmen kívül. Mindezt természetesen azzal az igénnyel, hogy a felvonultatott prezentáció egyúttal bemutassa, miként is kell értelmezni és megvalósítani a szabadság, a

tolerancia, az egyenlőség európai eszményeit.

Ekként az Eurovízió, ha akarta, ha nem, egy karakteres víziót prezentált Európáról, s váratlan módon arra kényszerítette a nézők millióit, hogy eme vízióval szembesüljenek.

A kérdés számomra pusztán az, hogy miközben valóban létezik egyfajta általános megegyezés az európai értékközösségről, a hitek, világnézetek, magatartásformák szabályozott, kontrollált, önmegtartóztató és toleráns együttéléséről, aközben meddig terjedhet egy ilyen szórakoztatóipari termékbe bújtatott világnézeti missziói vállalkozás szólásszabadsága?

Számomra mindenestre álságosnak tűnik, hogy miközben a nyilvánosság egy részének szabályozásában alapvető szempont az érzékenységek tiszteletben tartása, addig a másik oldalról úgy tűnik, a nyilvánosságnak mégiscsak van

egy olyan felülete, amelyen nem kötelező a mai európai normák betartása. Egyik oldalról a széles körű nyilvánosság előtt például a vallási szimbólumok használata nem ajánlott, sőt tiltott, mert az intoleráns módon nem tartja tiszteletben más másságok érzékenységét, míg a másik oldalról az Eurovízió által demonstratívan prezentált egyik konkrét másság beemelése a legszélesebb nyilvánosságba egyenesen a szabadság és a tolerancia ünnepe. **Nincs itt kettős mérce? Egyrészt egyes másságok nyilvános megjelenését korlátozzuk az érzékenységre hivatkozva, másrészt más másságokat támogatunk a tolerancia nevében?** Egyszer a korlátozás és a semlegesség a szabad és toleráns Európa fokmérője, máskor meg a támogatás? Mitől olyan magától értetődő az Eurovízió által prezentált ideológus tartalom és a legszélesebb nyilvánosság összekapcsolása, s

mitől olyan magától értetődő más tartalmaknak a nyilvánosság előtti korlátozása?

Az Eurovízióval csak annyiban van baj, hogy az európai sokszínűség ilyen korlátolt értelmezésével éppenséggel a már magunk mögött hagyott doktriner türelmetlenség korszakait idézi fel. Ezek után nem kell csodálkoznia azon, ha kontraproduktív módon az euroscepticizmus igazolására is alkalmas termékké válhat. Az élénk és széles körű visszhangot kiváltó műsor egyébként pontosan jelzi, hogy Európa ma még a világnézeti útkeresés idejét éli, s nagy valószínűséggel az elvontság szintjén megfogalmazott európai eszmények konkrét megvalósításának és megvalósíthatóságának a kérdései még sokáig uralni fogják a közbeszédet.

(A szerző a Dunántúli Egyházkerület főjegyzője)

A csodacsapat

Gondolatok a foci-világbajnokságról a Szentírás olvasása közben

Ahogy múlik az idő, egyre kevesebb csapat marad versenyben. A gyengébbek, a kevésbé felkészültek rendre kiesnek, és csak a legjobbak maradnak benn. Persze meglepetések is akadnak: olykor idő előtt csomagolniuk kell azoknak, akik a világranglistán igen előkelő helyen szerepelnek, és továbbjutnak olyanok, akiket eredetileg a gyengébbek között tartottak számon. Végül e trófeát egyetlen csapat, remélhetőleg valóban a legjobb nyeri meg.

Sok mindenen múlik, ki nyer meg egy-egy mérkőzést. A játékosok fizikai erőnléte, pillanatnyi hangulata, az időjárás, a bíraskodás mind-mind befolyásolhatják a mérkőzés végeredményét. Nem elhanyagolható szempont a játékosok közötti összhang sem. Hiába van egy csapatban csupa remek, aranylábú focista, ha a játékosok között nincs összhang, ha nincs csapatszellem, ha a csatárok egyéni becsvágya legyűri a csapat közös érdekét. Láttunk már olyan

önző játékosokat, akik annyira szerettek volna gólkirályok lenni, hogy sosem akarták átadni a labdát jobb helyzetben levő csapattársuknak, így a háttvédek zárfalán sorra elbuktak. A jó edző ilyenkor – a csapat érdekében – lecsereéli az ostoba önzőt, aki lehet, hogy nem játszhat majd addig, amíg meg nem érti: a csapat nem egyetlen emberből áll, hanem tizenegyből, és hogy a győzelem elengedhetetlen feltétele a csapattársakra való odafigyelés.

Hasonló szempontok érvényesek a gyülekezet életére is. Pál apostol a keresztyén gyülekezetet az emberi testhez hasonlítja: »Mert a test sem egy tagból áll, hanem sokból. Ha ezt mondaná a láb: „Mivel nem vagyok kéz, nem vagyok a test része”, vajon azért nem a test része-e?» (1Kor 12,14–15).

Isten csodálatossá teremtette az emberi testet. Minden egyes tagja irigység és önzés nélkül fáradozik az egész test érdekében. Nincs közöttük fokozat és rangsorvita. A sokféle képességet, feladatot és szerepet az egyetlen lélek fogja szerves egységbe.

Sajnos a keresztyén gyülekezetekben és a keresztyén Anyaszentegyházban igen gyakran ez egészen másképp van. Itt számon tartják,

hogy ki dolgozik többet, ki kevesebbet, hogy ki a jobb igehirdető és kinél jobb a templomlátogatás. Folyanak az intrikák és a cselszövések, és sok helyen ádáz csata folyik a szószék vagy a hatalom megszerzéséért. Némelyek foggal-körömmel küzdenek azért, hogy az ő véleményük, akarataik és elképzelésük legyen döntő, mások pedig készek kilépni a presbitériumból, vagy akár a gyülekezetből is, ha valami nem az ő elgondolásuk szerint történik.

Aki önző módon akarja a maga szempontjait érvényesíteni, aki önző módon akar állandóan a középpontban állni, és sosem hallgatja meg mások véleményét, az a csapat, azaz a test ellen dolgozik. Megtörve a test egységét, önmagát elszigeteli, így szenvedni fog mindenki. A megtört egységű gyülekezet sosem lesz „nyerő”. Ott azonban, ahol valóban Krisztus a fő, ott egészségesek és betegek, öregek és fiatalok, szegények és gazdagok teljes összhangban élnek. Pál apostol hangsúlyozza: „Ti pedig Krisztus teste vagytok, és egyenként annak tagjai”. (1Kor 12,27) Sok minden másképp lenne, ha ezt a gondolatot nemcsak eszünkkel, hanem szívünkkel is elfogadnánk.

Veress László

Fények és árnyékok a foci-vb alatt

Braziliában beindult a legnagyobb „sportcirkusz”, a FIFA világbajnokság. Az esemény körül sok negatívum is felszínre került. Korrupciók hírei, tüntetések, közérzetlenség lengi körül a világraszóló kupát. De a negatívumok mellett mégis a pozitívumoké lehet az elsőség. Főként, ha a veszélyes jelenségeket kézben tartják. A nagy show a labda körül a földgolyó 7 milliárd lakosának jó részét izgalomba hozza.

Nemrég néhány vallás vezetője találkozott a Rio de Janeiro-i Maracana Stadionban, ahol közös felhívást fogalmaztak meg a vallási vezetők a Béke Világbajnokságról. Ez valójában a FIFA világbajnoksággal párhuzamosan tervezett közösségvállalás arról szól, hogy a nagy világvallások vezetőinek és hívóinak a vb ideje alatt, de ebben az egész évben is fokozottan abban a szellemenben kellene együttműködniük, együtt imádkozniuk, amit így fogalmaztak meg: „Jöjjön el az a világ, amiben a bűnözés, a drogok, az erőszak és a faji megkülönböztetés egyre inkább alábbhagy”. A pasztorációért felelős riói érseki hivatal állásfoglalása szerint ez felel meg leginkább a vallás(osság) és a sport szellemiségének. Leonardo L. Tavares lelkész, az érsekség munkatársa szerint a béke, a megbékélés, a kiengesztelődés megvalósítását kell minden valóságnak elsődleges közcéljának tekintenie. Az érsekség sportért felelős pasztorációs hivatala és munkatársai azon fáradoznak, hogy ez a szellemiség és célkitűzés az utcai transzparenszek, hirdetések szövegeiben éppúgy megjelenjen, mint a beszélgetésekben és a vb alatti istentiszteleteken, miséken.

Egyházak a gyermek szexizmus veszélyeiről

A braziliai egyházak országos kampányt indítottak, hogy az egyhónapos világbajnokság légkörében, de már előtte is, időben felhívják a közvéleményt, a polgári hatóságokat, tanárokat, lelkészeket, szülők és gyermekek figyelmét a szexuális világpiac országukban felpörgő üzletágának súlyos veszélyeire. A mintegy 600-700 ezer focirajongó egy hányada, amely a világ minden részéről érkezett az országba, a foci izgalma mellett más izgalmat is keresni fog az ilyen tekintetben is világhírnévre szert tett latin-amerikai országban. A riói karneválok hangulata ott fog lengeni a levegőben. Az egyházak éppen ezért nyomatékkal rámutattak: a gyermekek kihasználása és kereskedelme életveszélyesen nagy „melléküzemág” lehet a vb-nek. Az mindenestre tény, hogy vb nélkül is évente 250 ezer gyermekkel élnek vissza szexuális cselekményekben Braziliában, s ez „csak” a hivatalos statisztika szerint. Az iskolák a vb alatt szünetelnek, ez még inkább alkalom a zavarosban halászásra azoknak, akik erre „az iparágra” szakosodtak. A számok figyelmeztetnek. Ugyanis

a korábbi, dél-afrikai vb alatt 2010-ben az ottani átlaghoz képest 66 százalékkal ugrott meg a kiskorúak elleni visszaélések száma.

Nyilvános ima és menetelés

Az interneten több polgári szervezet a visszaélés formáiról az egyházakkal együtt portugál, spanyol és angol nyelven tájékoztat. „Az elmúlt három évben felkészítettük az egyházakat és gyülekezeteket 12 városban arra, hogy mi mindenre kell odafigyelniük a vb alatt” – mondta Ronald Neptune, az Egyesült Világmisszió São Paulo-i referense. A keresztyéneknek – tette hozzá –, nemcsak kezük van, amit imára kucsolnak, hanem szemük és fülük is van arra, hogy sok olyan jelenséget meglássanak és meghalljanak, ami ellen tenniük, amiről szólniuk kell. Május 18-án 97 ezer keresztyén tartotta meg a nemzeti menetelés napját. Akkor a vb stadionjai körül gyülekeztek, és ott nyilvánosan is szóltak a várható turistaláz okozta negatív jelenségekről. Nagy menetelésükre, június 12-én is sor

került a vb nyitómérkőzésének helyet adó São Paulo-i stadionnál. Közben gyülekezetek szerte Braziliában nyilvános istentiszteleteket tartanak a gyermekekkel szembeni visszaélések megelőzése érdekében. Több mint 20 templomban a kifejezetten szexuális zaklatásnak, erőszaknak, üzletnek kitétt gyerekeknek tartanak fenn éjjel-nappali lelki és tanácsadói ügyeletet, bibliai foglalkozásokat szerveznek nekik, melyek a tisztességes játékról, a sportszerűségről, a szabályszerű versenyzésről szólnak. Az egyházak Braziliában a vb ideje alatt, majd pedig azután is együttműködnek a gyermekek kihasználása ellen küzdő világszervezetekkel, az UNICEF-fel és az angliai központú karitatív, egyházi alapú világmozgalommal. Hisszük, az ima, a kampány és a vallási összefogás a vb ideje alatt sem hatástalan. Így remélhetőleg kevesebb áldozata lesz majd Braziliában a fociörületnek és az azt kísérő egyéb élvezeti örületnek. Mi ezért is drukkolunk.

Dr. Békefy Lajos

Hírek – Események

Keresztelés, konfirmáció, esketés, temetés

Továbbképzés rögtönzött presbiteri ülésel Nagysajón

A Dési Egyházmegye Presbiteri Szövetsége négy régióra osztotta a gyülekezeteket, ezek mindenikében évente tartanak továbbképzést, és természetesen megvan az évenkénti, minden gyülekezet képviselőinek részvételével megtartott közgyűlés is.

Május 24-én a „Beszterce és környéke” régió találkozására került sor Nagysajón. A találkozáson az ApCsel 20,28 alapján **Kenderesi István** helyi lelkipásztor hirdette Isten Igéjét, buzdította a presbitereket Isten Anyaszentegyházának a Lélek erejével és vezetésével történő legeltesére.

A presbiterek ezután **Ledán István** taci lelkipásztor kétrészes, színvonalas, de közérthető előadását hallgatták meg, mindkét rész végén megbeszélésre került sor. Az előadás

címe: *Keresztelés, konfirmáció, esketés, temetés a református egyházban.* A címben szereplő négy kérdés tárgyalása során azonos volt a téma felépítése: bibliai megalapozás, történelmi visszatekintés, a fogalom tisztázása, lényege és célja, végül pedig a felmerülő problémák és

javaslatok. A mintegy negyven presbiter közül többen is hozzászóltak, elhangzottak kérdések, javaslatok, megosztották egymással a különböző gyülekezetek néha eltérő gyakorlatát az egymás hite által való épülés céljából.

Rövid szünet után az egybegyűltek közös presbitériumot alkotva presbiteri ülésen vettek részt, ahol konkrét kérdéseket kellett megtárgyalniuk, illetve döntést kellett hozniuk. Két elképzelt esetről tárgyaltak: az elsőben egy házasságkötésre készülő vegyes pár jelentette be igényét, hogy a vőlegény magyar nyelven, a menyasszony román nyelven mondhasa el a házassági eskü szövegét. A második napirendi pontja az ülésnek olyan egyháztag temetéséről

szólt, aki 5 éve nem fizetett egyházfenntartást, s családja nehéz anyagi helyzetükre való tekintettel nem tudja kifizetni a hátralékot. A hozzászólások rendjén eltérő vélemények is elhangoztak, hiszen így történik ez a gyülekezetekben is, de közösen keresték az egybegyűltek a legjobb, egyházi törvényeket betartó, igei lelkülettel hozott megoldást.

Áldott legyen az ÚR, hogy ilyen al-

kalmak megszervezésére indítja szolgálát, ahol épülni tudunk, hogy Isten nyáját saját örökhelyeinken szolgálhassuk. Köszönet a szervezőknek, igehirdetőnek, előadónak, minden presbiternek.

Kovács J. István

Az evangélium szolgálatában állni

KÉVE-ünnep Marosvásárhelyen

„Aki vetőmagját sírva emelve megy tova, vigadozással jó elő kévéit emelve.” (Zsolt 126,6)

KÉVE ... akár mozaikszóként is értelmezhetjük: Krisztusi Értékeket Valló/Vállaló Egyház. Csakhogy ebben az esetben a cím után sok kérdőjel kíváncsokra. Igazi, krisztusi értékeket képvisel-e egyházunk? Valljuk, vállaljuk-e azokat minden helyzetben? Nyitottak-e ezekre az értékekre, áldásokra egyháztagjaink? Kell-e a jó hírt továbbadó újság a rossz hírekhez szokott/szoktatott olvasóknak? Ha igen, hozzájárul-e ténylegesen „hitünk erősödéséhez, életünk megjobbításához”, vagy csak egy dekoratív folt marad a sajtótermékek piacán?

A kéve kalászból áll, és annyi áldást, életet rejt magában, amennyit külön-külön a kalászból, amik alkotják. És itt egyházmegyei közösségünkről, gyülekezeteinkről, híveinkről szólnak.

„Üres kézzel kell-e mennem, s állanom az Úr elé? Nincs kalász, mit én arattam, s amit nyújthatnék felé...” Súlyos kérdés ez a sokszor könnyűnek bizonyuló kévének, szolgálatunk mellett: ha elfeledkezünk igazi küldetésünkről, ha nem az Isten szérűjén munkálkodunk, ha belefáradunk az aratásba. „Az aratnivaló sok, a munkás kevés.” A szavak pedig nem elegek: áldást hordozó kévékre van szükség.

A marosvásárhelyi Bod Péter Diakóniai és Tanulmányi Központban a közelmúltban ünnepeltük a Maros-Mezőségi Kéve (újra)elindításának egyéves évfordulóját.

Az áhitatot **Szegedi László** kerületünk missziói előadója tartotta. Beszédében hangsúlyozta: „református egyházi lapnak két dolgot kell felvállalnia: megmutatni a kiváltképpen krisztusi utat és bemutatni a hit többletével élő keresztyén embert. Az útkészítés prófétai feladat, amit alázattal kell végeznünk református magyar népünk megmaradásáért. Nem elég az, ha úgymond tornyaink Istenre mutatnak, szüksége van a világnak az igaz keresztyének bizonyoságátételére. Olyanokéra, akik a szeretet által építenek, akik készek az áldozatra, akik teljes szívvel szolgálják a közösséget. „A missziói előadó végül megköszönte a kerület nevében is a szerkesztőknek, szerzőknek az egyházmegyei újság, a Maros-Mezőségi Kéve által végzett példaértékű szolgálatot, rájuk és az olvasók életére Isten áldását kérte.

Les Zoltán, a Kéve főszerkesztője, rövid beszédében kifejtette: „az újság neve is mutatja, hogy közösségi munkáról van szó, és itt nemcsak a szerkesztőkre vagy szerzőkre kell gondolni, hanem az egész egyházmegyére. A lapot elsősorban nem lelkészek írják, és a jövőre nézve is szándékában áll minél több gyülekezetet, egyháztagot bevonni ebbe a közös ügyet előremozdító munkába.”

„Isten azt ígérte, hogy az Ő Igéje nem tér vissza hozzá üresen. Napjainkban a hirdetett ige mellett egyre fontosabb a leírt, újságban megjelentetett, interneten terjesztett ige – hangsúlyozta **Jakab István** esperes. – Ha nem aka-

runk súlytalanok maradni, akkor vállalnunk kell ezt a megmérettetést, mintegy elhagyva biztonsági zónánkat, a szószéket. Az egyetlen cél: mindent az evangélium szolgálatába állítani.”

Mi lehet a zárszó? Néhány hittel elmondott kérdés. Isten ígérete szerint ne szűnjön meg közöttünk a vetés és az aratás: lelki értelemben sem! Mindig „találtassanak” írói és olvasói a Kévének! Szolgálja ez a lap egyházunk Urának dicsőségét, közösségünk épülését, megmaradását!

Domahidi Béla

ISSN-1223-8848

ÜZENET

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400079 Kolozsvár
Király utca (str. I. C. Brătianu) 51. sz.
Telefon: 0731 019404

Drótposta: uzenet@reformatus.ro
<http://www.reformatus.ro/uzenet.html>

Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület
Misztótfalusi Kis Miklós
Sajtóközpontjának nyomdájában.
Felelős vezető: Dávid Zoltán
Olvasószerkesztő: Sztranyiczki Mihály
Műszaki szerkesztő: Bálint Lajos
Tördelés: Czirmay Ágnes

